

GRALSVÄKTARNAS BUDSKAP

N:O 2

Mars 1972

Årgång 3

INNEHÅLL:

Vägar skall röjas

Ur våra Mästares liv och lära berättat av Gulli Bergvall

De mänskliga krafterna;

2)Själv tillit

Att sträva vidare

Allt är liv

De kosmiska strålarna

Den heliga Gralen

Tidskrift i stencilmform från

GRALSVÄKTARNAS SAMFUND

Möregatan 8, 1tr.ned, Stockholm

tel.08/25 23 44; 43 05 79

Systerlogen i Göteborg:

tel.031/16 47 82

Samtliga artiklar är, när annat ej angives, skrivna av

Elisabeth Ståhlgren

Vi utkommer med 8 nummer av tidningen under årets vår- och höstterminer. Prenumerationspris pr år Kr.12:- Beställning hos Gralssvåktarnas Samfund, c/o Ståhlgren, Dukvägen 8, 16150 Bromma, där även enstaka ex. av tidningen kan erhållas, pris Kr.1:50

VÄGAR SKALL RÖJAS

När allt har blivit nytt, människosläktet accepterat sin ställning på sitt nya plan och omgestaltningen av hennes livsvillkor blivit färdig, kommer hon snabbt att arbeta sig in i en rytm av mera harmoniskt slag och anlägga en livsstil hörande till förhöjda vibrationers renare område.

Dagen är snart inne då dessa ting blir förverkligade, snabbare än vi anar sveper de nya vindarna in över länderna med stegrade förhoppningar om bättre dagar i sitt följe. Dagligen ser vi förelöparna till dessa händelser. Det vi igår skulle ha ansett omöjligt accepterar vi idag. Ungdomar sluter sig samman i gemensamma förbund, sjunger Jesus-sånger och hymner till Guds ära, vandrar genom gatorna och bekänner en ny tro, som skall framväxa i anslutning till en annorlunda världsordning. En omdaning som de ämnar stå för och genomdriva.

Det som sker är inte tillfälligheter, inte är det heller värdelösa idéer framsprungna ur sysslolösa tonårshjärnor, inte lösa fantasier som påträngande vill göra sig hörda. Det är istället uttryck för ett starkt behov av att komma fram med någonting bättre än vad vi hittills nöjt oss med, något som når djupare skikt i människosjälens.

Det är inledningen till det nya, där alla vill verka i positiv anda för ett nyskapande av stora mått, till ett fördjupande av hela samhällslivet, som de sett ursåra vid många tillfällen. Kanske har de ännu inte klart för sig hur detta annorlunda skall utgestaltas, men med ungdomlig entusiasm framför de sin tro på livet, och i den mån deras tankar är äkta må vi dela deras övertygelse om att bättre dagar stundar.

Låt oss uppmuntra dem som kommer med nya idéer, se det positiva i det som sker och inte misströsta, inte nedvärdera deras ansträngningar. En dag står de färdiga, då visar det sig om det var i rätt anda de verkade sitt verk, ett begynnelseverk, som leder fram mot det färdiga.

Ur VÅRA MÄSTARES LIV OCH LÄRA av Baird T. Spalding
Återberättat och i utdrag återgivet av Gulli Bergvall (forts.)

Det var redan kväll, när sällskapet nådde templet högt uppe på klippspetsen efter att i etapper ha hissats upp dit i korgar. Mästarna skulle besöka en av de andra amerikanska grupperna och försvann nästan genast, en ~~öf~~ter en. Dessförinnan hade de emellertid fått med sig brev från de tre amerikanerna till den grupp, som skulle besökas. Spalding och hans två kamrater noterade innehållet i sina brev och den exakta tiden för mästarnas försvinnande, och när alla grupperna samlades längre fram, konstaterade de att deras kolleger fått breven ungefär 20 minuter efter det att de blivit "avsända".

De tre amerikanerna drog sig tillbaka för natten men kunde inte sova. De befann sig på en klippa 300 meter över det höga bergspasset, och stillheten var fullkomlig. Luften var fullständigt stilla, och templet tycktes dem sväva över jorden. Vilken väl vald plats för meditation var det inte! Spalding gick ut på tempeltaket. Ett svagt månsken silade in genom diamorna, som omgav templet.

Plötsligt fick han i en vision se en bred väg av ljus med strålar, som vidgade sig i solfjädersform i riktning mot honom. Mittstrålen i denna strålformation var den klaraste av alla. Spalding tyckte sig sitta ungefär i centrum av den enorma "solfjädern". Strålarna sköt framåt tills de upplyste var sin del av jorden, och därefter sammansmälte de alla och blev till en enda väldig vit stråle. Långt i fjärran kunde han se dem löpa samman i en enda punkt av intensivt vitt, kristallklart ljus.

Så med ens tyckte han sig försatt ut i rymden, där han uppifrån överblickade allt. Långt borta på den vita strålen såg han något, som liknade gengångare från det ävlägsna förflutna, som tågade fram i allt större skaror i täta led tills de nådde en viss punkt. Där spred de sig och skilde sig från varandra och fyllde hela ljusstrålen och täckte hela jorden. De tycktes alla utgå från en vit mittpunkt av ljus. Först kom en enda gestalt, sedan två, därefter fyra i rad, och så ökade antalet i raderna tills det var ett hundratal i raden, och alltsammans bildade formen av en solfjäder. Sedan var alla gestalterna plötsligt utspridda och fanns på alla ljusvägarna men mer eller mindre isolerade från varandra och "utströdda" över hela jorden. Då tycktes strålarna ha nått sin största utsträckning. De blev sedan allt smalare och smalare, tills de åter sammanlöpste och möttes i den punkt, varifrån de först hade utgått. Kretsloppet var fullbordat. Gestalterna trädde in igen, en efter en. Men innan de gjorde så, samlades de i en skara på ett hundratal, och allteftersom den tågade framåt, minskade den i antal tills slutligen en enda gestalt ensam trädde in i ljuset. ---

Redan i daggryningen nästa morgon var amerikanerna uppe och skyndade sig upp på tempeltaket. Dimman från kvällen innan hade sjunkit undan något och flöt i tunga vågor under dem, döljande fasta marken. Det förstärkte deras intryck av att sväva fritt i rymden. Stundtals tyckte de också att de svävade ett litet stycke över taket, liksom frigjorda från all tyngd. Rätt vad det var hörde de ett ljud bakom sig, de vände sig om och fann Emil, Jast och den kosmiske besökaren stående hos dem på taket.

En av amerikanerna grep deras händer och sa ivrigt: "Det här är underbart. Vi undrar inte på att ni kan flyga efter att ha vistats här, på denna plats." De andra log och svarade:

"Ni är lika fria att flyga som vi. Ni behöver bara veta att ni har kraften inom er och så använda den."

Under dagen gjorde de alla ett besök nere i byn, och de fick veta att Johannes Döparen hade bott en tid också där och fått undervisning i templet på klippan. Detta sades vara byggt över 6.000 år före Johannes Döparens tid.

På kvällen tog den kosmiske besökaren farväl av dem och försvann ur deras åsyn. De satt sedan uppe på tempeltaket och såg en underbar solnedgång, som överträffade allt vad de ditills hade sett i den vägen. Emil berättade för dem om landets historia och talade om att dessa trakter var bebodda tusentals år, innan Västerlandets historia började. Han sa:

"Era historiker gick från början inte tillräckligt långt tillbaka utan tog för givet att Egypten var vad namnet innebär, nämligen mörker eller ödemark. I verkligheten var innebörden 'tankens ödemark'. Då som nu var större delen av världen en tankens ödemark, och man trängde inte så långt in att man fick den djupare meningen. Man godtog vad som hände på ytan och berättade om det, och så började er historia."

Då hördes ett ljud bakom dem. De vände sig om och fick se en vacker dam stå på taket. Emil skyndade sig fram och hälsade på henne och föreställde henne som sin syster. Hon berättade att hon hade tre söner och en dotter, som också deltog i verket, och de två yngsta av barnen var alltid med henne. Amerikanerna frågade om de kunde få träffa dem. Hon svarade att de skulle komma samma kväll, och genast blev två gestalter synliga, en yngling och en flicka. De föreställdes för amerikanerna. Sonen var en ståtlig ung man, till synes omkring 30 år, dottern föreföll dem vara ungefär 20 år - men i verkligheten var båda över 100 år gamla.

Sedan sonen och dottern dragit sig tillbaka uttryckte amerikanerna sin beundran över dem till modern. Hon svarade:

"Alla barn är födda goda och fullkomliga. Det finns inga dåliga barn, och det spelar ingen roll om de har alstrats på det fullkomliga, rena sättet eller på det fysiska sättet. Den som tillkommit på det fullkomliga sättet inser snart att han är son till Fadern, att han är Kristus eller Guds son, och han utvecklas snabbt och ser endast fullkomning. Den som tillkommit på det fysiska sättet, kan också snart inse sitt sonskap och förnimma att Kristus är i honom. Han kan uppnå sin fullkomning genom att göra Kristus till sitt ideal. Han har detta ideal för ögonen, älskar det och håller fast vid det, ända tills han manifesterar och frambringar det han ser, Kristus. Då är han född på nytt och fullkomlig. Han har frambragt fullkomningen inifrån sig själv - den fullkomning som alltid funnits där."

Nästa dag skulle ett möte äga rum nere i byn, och det var närmast för att delta i detta möte som Emils systerson hade infunnit sig. Det började lida mot höst och tiden var inne för herdarna, som

under sommaren hade vistats med sina hjordar långt uppe i höga bergsregioner, att dra sig ner till lägre belägna trakter. Innan de spreds åt olika håll, skulle man samlas till ett möte, och amerikanerna blev inbjudna att delta i detta.

När Spalding och hans båda kamrater strövade omkring en stund i byn, mötte de Emils systerson som tog dem med på en rundvandring och pekade ut för dem en del platser av speciellt intresse. När namnen på dessa platser översattes för dem, fann de att namnen hade en slående likhet med en del tidiga bibliska namn. Den verkliga innebörden i detta gick dock inte upp för dem förrän under själva mötet.

När alla hade samlats steg Emils systerson upp och läste ett stycke ur en gammal skrift, medan Jast tolkade för de tre amerikanerna. Dessa tyckte att det som förelästes hade stor likhet med Johannes evangelium, fastän det de nu hörde var mer utarbetat i detalj. Därpå följde andra avsnitt, som hade stark likhet med både Lukas, Markus och Matteus evangelium.

När uppläsningen var slut, sökte amerikanerna och Jast upp Emil och fick veta att de stycken, som nyss tolkats för dem, brukade läsas varje år vid ett möte av detta slag. Spalding och de andra påpekade likheten med vad som står i bibeln och fick svaret, att en del av de tidigare berättelserna i bibeln utan tvivel var hämtade ur de här skrifterna. Senare händelser däremot, såsom korsfästelsen, hade inte ägt rum här. Men det spelade ingen roll var händelserna utspelats, det var den underliggande andliga meningen som skulle hållas för ögonen. Huvudsyftet var att söka Kristus i människan och att visa dem, som kommit bort från idealet, att Kristus levde inom dem så, som han alltid gjort. ---

Någon dag senare fortsatte gruppen sin färd och vandrade i fem dagar genom trakter, som Johannes Döparen en gång besökt. Snart nådde man den by, dit hästarna hade förts i förväg, och sedan färdades men vidare till häst.

De red nu fram genom mera tätbefolkade trakter. Vägen gick längs en bördig dalgång som småningom blev allt trängre, för att slutligen övergå till en trång kanjon, på vars botten en ström flöt fram. Till slut täpptes kanjonen till av en lodrät, ungefär 100 meter hög klippvägg, över vilken strömmen kastade sig ner i dalbotten. Vägen förde upp till en jämn avsats nära vattenfallet, och intill detta var en öppning i bergssidan, från vilken en i stenen uthuggen trappa ledde upp till en högplatå. Stora stendörrar var anbragta så, att de skulle kunna sluta till öppningen vid foten av trappan. Detta var den enda väg som ledde upp till platån, och den skulle alltså effektivt kunna skäras av om så erfordrades. Uppe på platån låg en by omgiven av en mur. Många av husen var byggda på så sätt, att en av husväggarna utgjordes av muren. Dessa med muren sammanbyggda hus hade bara några få, högt sittande fönster på mursidan. Byn var alltså väl skyddad åt olika håll.

Detta var Emils hemby, och här skulle Spaldings grupp sammanträffa med de andra amerikanska grupperna.

(Forts. i nästa nr)

DE MÄNSKLIGA KRAFTERNA

2) SJÄLVTILLIT

(forts.fr.föreg.nr)

Vi har hört om viljekraftens väldiga makt, om människans okunnighet om dess rätta bruk och om allt vi vinner när den tages emot och upparbetas till sin fulla kapacitet.

Det vi härnäst må ägna oss åt är hur denna kraft vidare skall kunna utvidgas för att verka sitt verk i det synliga. SJÄLVTILLIT är den egenskap vi har att uppta som beståndsdel i vårt väsen, om viljekraften som visat vägen till andligt framåtskridande inte skall spärras. Att tro på sig själv betyder att rätt värdera de resurser, som står till vårt förfogande och vidareutveckla dem att nå längre. Det betyder att börja ett arbete i den fasta förvisningen att det når fram till ett fullvärdigt slut, att utan tyekan gripa varje möjlighet som kommer inom räckhåll.

Hur skall självtillitens egenskap analyseras för att bli rättvist bedömd? Många tror att den leder till självöverskattning, ja, att den i själva verket är samma sak. För att rätt bemöta ett sådant omdöme må vi söka de egenskaper, som vi vill se förenade med självtilliten. Ordets kärna skall vi söka, det är tillit. Att äga tillit till höga väsen är gott, den som vänder sig till låga väsen för att få stöd i sina bedrifter, han råkar snart in i en labyrinth, som inte är lätt att ta sig ur. Men om ens eget Jag är rent, om detta är starkt nog att vara ett stöd för handlingen, i det man underställt sin vilja den gudomliga, då är det gott att öka kraften i den egna gärningen genom att ge detta sitt Jag en rätt tillit. Det är självtillit av rätt slag.

Den som inte äger denna form av tillit saknar ett viktigt stöd i livet. Den som intalar sig själv att han till ingenting duger, han blir utan framgång. Han lägger krokben för sig själv och försvarar sig med att hans ödmjukhet hindrar honom att framhäva sig själv som mera framstående än andra. Men det är inte fråga om att vara bättre, inte att tävla, inte att vinna sporter på andras bekostnad. Det gäller att fylla sitt eget mått i bästa möjliga mån.

Tvivel på egen duglighet är en negativ kraft som drar ned, spärrar vägen till framgång och lägger stenar på vår väg, som kommer oss att snubbla. De negativa krafterna i människans väsen har varit legio, under årtusenden har handlingslusten varit hämmad av dem, men deras verkningar har inte varit kända till sitt ursprung. Influerad av det kalla förståndet har hon varit benägen att häri se vidskepelse. Denna uppfattning har drivits till det absurda och försvarats med att den tänkande människan bör vara skeptisk mot allt som inte kan bevisas. Man har ansett sig alltför upplyst för att tro på i naturen verksamma krafter av varje slag.

Dock är det så att dessa krafter verkar, och i vår svaghet har vi alltför länge varit offer för dem. Det finns ett andligt fluidum i vår omedelbara omgivning, som vi kan ta upp av och bruka efter önskan. Att våga ta upp av denna kraft är att äga självtillit, att förneka den är fruktan för det okända. Här gäller det rätt värdering, den egna viljan bestämmer om det som upptas är av god eller dålig art. Den nya tiden lär människan att särskilja, att välja det rätta, då blir faran för ett felaktigt val ganska ringa. Slaktet går mot högre målsättning, mot tro på ett renare liv. Vi ser det i de andliga strävanden som utmärker de unga av rätt kaliber, i den väldiga kritik de makthavande blir utsatta för när endast egen vinning åsyftas.

Den som vill det rätta behöver inte frukta för att ta upp av de hjälpande krafter naturen själv erbjuder. De är hämtade från andevärldens rena sfärer och de möter själens längtan, och genom dem skapas SJÄLVTILLIT.

Gud har satt oss att utföra arbete i Hans tjänst, allt vi gör i rätt anda, även den enklaste handling, är ett offer till allivet. Det är en gåva vi ger, och den tas upp och brukas som offergåvan i kollektskålen. Att vi gör vårt bästa är gott, att vi tror att vi kan utföra ett gott verk, det är att äga självtillit.

Osjälvvisk strävan leder till vinning för alla parter, att stirra sig blind på egen vinning stjälper alla lass. Historien har visat det, livet har lärt människan det, men likaväl är det svårt att nå en ändring. Ingen vet var början skall sättas in. Staterna strävar efter att nå försoning sinsemellan, även med bittra fiender bland de makthavande, men den kalla självupptagenheten stirrar ihåligt emot en. Något står på programmet att vinna för egen räkning, därför söker man kontakter över haven.

När den nya tiden nu gjort sitt inträde, är det meningen att vi alla skall verka i det allmännyttigas tjänst. I den insats vi där gör finner vi att vi så samtidigt tjänar oss själva. Det är den snöda vinningens förtjänst genom offer av vår nästa, som måste upphöra. Om vi tänker på allas bästa, blir vårt eget också tillgodosett.

Den tendens som hittills givit sig tillkänna i världen har varit ett nedtrampande av nästan för att själv komma fram, men med den utvidgade kunskapen om vart detta leder, kan vi bli befriade från en sådan inställning. Om vi intalar oss att vårt självförtroende är stort nog för att våga arbeta på en sådan sakernas nydaning, kommer den en dag att bli verklighet. Det är så många ting som blir nya i dessa dagar, också i denna fråga skall ett nyskapande kunna komma till stånd.

Så många vill det rätta i vår nya värld, låt oss tro att de skall få makt att genomdriva sitt annorlunda sätt att bedöma var vägen går mot ett bättre tillstånd, det är att vi alla lär oss tro på de egna resurserna, så att vi kan påverka våra medmänniskor att också tro på sin förmåga att driva det nya tänkandet igenom.

Om vi vill det rätta kommer det rätta att segra och världen får ett nytt ansikte. Det är sagt att det skall bli så, när det sker vet vi inte, men var och en kan bidra till att tiden förkortas till ett färdigställande av de nya villkoren för mänsklig samlevnad.

Det har varit kärlek som saknats. Den måste vinnas innan länderna kan sluta sig samman i ett förbund av bestående värde. Men när kärleken till allt liv genomträngt människan, då kan avstånden överbryggas, och så skall det ske. Det skall komma dagar då känslan för nästens värde blir erfaren.

Viljekraften är upphovet, självtilliten visar vägen och Kärlek-Vishet når målet.

EMERSON; LIVSVÄGAR:

För det rättas skull blir människan vuxen allt som möter henne, hon trotsar fördens skull varje fara; medvetandet att hon handlar rätt ger henne säkerhet, hon fruktar ingen olycka så länge hon står på sin plats. Övertygelsen att hennes verk är dyrbart för Gud och ej kan undvaras, stöder henne.

ATT STRÄVA VIDARE

När den stund kommer då människan förstår sin ställning som kosmisk varelse och sitt förhållande till den kosmiska världen, då har hon blivit ett med denna värld. Innan så skett trevar hon sig fram i osäkerhet och obesvarade frågor följer varje hennes handling.

Vad fordras då för att komma denna helomvändning åstad, som lär henne vari den sanna livsuppgiften består och förmår henne att arbeta på dess förverkligande? Det har sagts så många gånger: lidandet vänder blicken åt rätt håll. Det sker därigenom att hon försöker häva lidandet, hon vill glömma det henne omgivande, och så söker hon sig fram mot det andliga.

Vi är vana att bedöma allt efter våra sinnens vittnesbörd. Om vi ville betänka att, även om lagen är genomgående densamma i alla världar, tinger framträder i annan belysning på högre sfärer. Då får vi en annan utgångspunkt för värdesättningen och ett bättre resultat uppnås. Vi lever i en förstoring av den kosmiska världen, en liten punkt av helheten har lagts under mikroskopet - om vi så får säga - och vi ser i detalj alla uppförstorade delar. Det obetydligaste ting blir något att fastna i, vi strävar efter frigörelse men kommer inte ur de hinder som uppreser sig. Verkan av ett skeende binder oss vid orsaken, vi låter det ena framställa det andra och tror oss inte ha rätt att övergå till ett nytt skede innan så skett.

Det lilla krypet som vandrar runt och runt på klotet är en bra bild av oss. Han tror sig vara dömt att fortsätta utan hopp om befrielse, eftersom ytans oändlighet är uppenbar, och först när han lärt sig lyfta de vingar han är utrustad med, blir han fri från bundenhetens plåga. Då finner han att han aldrig varit bunden.

Så är också sagan om den flygande holländaren, som var dömd att färdas över haven och aldrig fick gå i land, uppkommen för att varna människan från att fastna i vaneföreställningar. Inga bindande bånd finns för den som inhämtar kunskap om sanningen. När den är funnen är hon fri. När fruktan för det övermäktiga griper, glöm då inte att vi äger vingar att lyfta som betvingar alla band. Vi är starka nog att behärska varje situation, därför att vi funnit det sesam som öppnar fängelseportarna ut till friheten.

Och svaret på gåtan hur det skall ske, är endast: gå ut i en ny dimension, så som det lilla krypet på klotet lämnade dess yta för att nå det vida rummet utanför. Varje gåta vi ställs inför skall lösas på samma sätt, men vi har ännu inte lärt hur enkelt det är. Vår bundenhet har behärskat oss under så långa tidsrymder att vi inte tror oss ha rätt att lämna den. Men har vi blott en enda gång känt lyckan i att lyfta vingarna till flykt vill vi sedan inte återvända till detta tillstånd av tvång.

Betvinga ditt fasthållande vid vardagslivets orsak och verkan. Fastna inte i ett förlopp, som kommer varje verkan att följas av ny orsak, dessa så föga betydelsefulla små ting men så plågsamma i sin ändlösa upprepning. Bryt karmas hjul istället för att sträva efter ett slutförande av dess förlopp. Lämna allt och gå ut i nästa dimension, så når du de stora vidderna, där obetydligheterna ej har rum, där allt är mäktigt och starkt, där det kosmiska skeendet klarlägges. Ingenting förbryllar, därför att vi ser mönstret för allt skeende.

Alla religioner lovprisar detta tillstånd, alla som uppnått det sjunger Skaparens lov, Han som iordningställt det. Så vägra då inte att söka denna väg till frihet som erbjuds. Och sedan den nya dimensionen uppnåtts, sök då det som varje sann religion uppmanar till, sök Kärlek-Vishet, som är den nya vägens namn. Vishe-

tens väg kan inte beträdas utan att Kärleken lyfter och ger vingar under fötterna. Dess första regel förkunnar att nya dimensioner möter i ständig växling och dem skall vi lära känna utan svårighet, ty de är byggda på föregående välkända. När vi förstått den sanningen mottar vi tacksamt den värld som nu omger oss, befrielsens värld.

Från detta perspektiv ser vi de små, obetydliga tingen ur ett bättre perspektiv. De har haft sin funktion att fylla, men nu är den avslutad, nu får vi ändas en annan atmosfär. Intet "du måste" tvingar oss in i svårbemästrade labyrinter, det har ersatts med ett "du får lov". Intet bindande tvång plågar oss, ty kärleken känner inget tvång, visheten vet inte av något förbud. Där de två är att finna i en enhet, där kan inga överdrifter bryta harmonin, inga missljud störa stillheten.

Så sök då Kärlek-Vishet, och ju längre du når dess vidare vyer öppnas för dina blickar. Klarhet i alla tings inbördes sammanhang och uppgående i enheten vinnes. Skönheten i kosmos äger en fullkomning som i sig innesluter allt. Alltets väldiga, oändligt utsträckta VARA är ett tillstånd som möter det oändliga ICKE-VARAT. De två är samma ting. Varje sanning äger sin egen motsats som komponent i sig, och denna motsats fullkomliggör enheten. Att fatta denna sanning är att dynamiskt växa in i det tillstånd av salighet, vars motsats är den statiska vilan i Gud. Det är ett VARA i ICKE-VARAT, fulländningen av alla sanningars sanning, så som talet 1 i sig självt är alla tal och samtidigt icke är ett tal.

Detta jag här säger skulle av många orättmätigt stämplas som sofism likt dessa samtal, som fördes i de grekiska arkaderna under antiken. De förvirrade begreppen i tänkarnas hjärnor, men sades likväl vara logiskt uppbyggda. Platon och hans gelikar slog ner på dem och påpekade det ohållbara i deras läror. Där kärleken saknas, där faller det uppbyggda till marken.

Om nu det som här säges leder fram till varaktig lycka, därför att kärleken medtagits i det logiska tänkandet, vad betyder det då vad vi kallar det eller vad våra medmänniskor i allmänhet anser därom? Ur vardagsmänniskans synpunkt kan talet anses svårbegripligt, men när vi nått Kärleken och Visheten ser vi klart att världsliga bedömningar ej kan brukas för det som är av kosmisk art.

Så länge vi vistas i våra lägre plans begränsning, iklädda dessas klädedräkter, får vi bruka de medel som här anvisats, och det vi kommer fram till med logiskt tänkande får bli en plattform att vila på. Och när högre plan definitivt uppnåtts, finner vi att det vi här byggde upp var just det som gav oss medel att nå upp till dessa högre plan.

DIKT AV INGVAR BAGGE:

I går är historia. I morgon dröm
Men nu möter mig Gud
I ett dallrande ögonblick av liv
Ett ögonblick med rötterna i det förgångna
Och med bladen vända mot framtiden
Det enda ögonblick jag äger
Ett ögonblick av kraft, förtroende och utmaning
Ett ögonblick som jag kan ta emot och besvara
I frivillig handling - eller förkasta
Ett ögonblick av frihet, val och risk
Ett ögonblick som sätter spår.

ALLT ÄR LIV

I den mån våra sinnen förmår mottaga intryck från oss omgivande kosmiska världar, har vi möjlighet att möta sanningen om tillvaron på rätt sätt. Tingen i vår omedelbara närhet har hittills varit vårt huvudsakliga intresse, det har varit vetenskapsmannen och skalden förbehållit att syssla med de himlakroppar vi ser ovan våra huvuden. Och dock erbjuder de oss en öppen famn, och vi kunde ur dem hämta den visdom, som så länge varit dold för oss.

Intresset har visserligen alltid varit stort för utforskandet av stjärnevärldens hemligheter, men det mänskliga har alltid stått i centrum. Stjärnornas inflytande över våra öden har sökts och tolkats och människorna har trott på de vises förutsägelser.

Länge har denna gren av ockult forskning ansetts som vidskepel-se, men nu skall det gamla få nytt liv och ta gestalt i en förut oprövad form, ty större kunskap skall läggas till tidigare erfarenheter. Deras möjligheter att nå framgång, som nu sysslar med dessa ting, beror på hur mycket kärlek till det andliga de förmår lägga ner i sitt arbete. Osjälvisk strävan måste vara ledmotivet. Om människan skall lyckas lära universums lagar får hon gå in för ödmjuk förståelse för dess väldighet.

Vetenskapen behandlar endast det materiella, stjärnevärlden blir i deras beskrivningar till en karta över döda ting, som roterar i meningslös färd ur ingenting mot ingenting. Frågan om dessa myriader stjärnor innehåller liv bemötes helst inte, den avfärdas som oväsentlig, därför att den inte kan besvaras. Allt måste bevisas, det får inte bli till ett antagande utan bakgrund av ett vetande.

Emellertid behöver det inte vara så. Om vi säger dem att allt som existerar har liv, kräver de detta bevis, men bevis kan inte ges förrän ett öppet, positivt sinne möter frågan i ödmjukhet inför vår hjärnas begränsning. Till den vetenskapsman som är villig ge avkall på egen prestige, kan vi framlägga sådana fakta som bör kunna utgöra det bevis han kräver.

Den erkända forskningen har funnit att materien äger samma egenskaper som allt levande i vår värld. Självvalstring är bekräftelse på liv och genom fysikern Marie Curie's avslöjande av radiums omvandlingsprocesser har lagen om i materien förefintlig livsimpuls godtagits. Om livet uppenbarar sig i snabbverkan eller med långa intervaller, är det inte samma sak? Vi behöver inte finna medvetande enligt våra begrepp för att erkänna livets närvaro i tingen. Ingen tror att grässtrået känner smärta, när det trampas under våra fötter. Vi vet att allt framträder i olika grader, så må vi också förstå att olika grader av medvetande kan tänkas in-neboende i tingen. Om växten har en begynnande uppfattning om sin egen tillvaro, kan stenen slumra i avvaktan på något som en dag skall vakna till klarhet, förnimmelsen av att vara ett med omgivningen i ett större sammanhang.

Känslan av att stå i förbindelse med ett all-liv omfattande det oändliga VARAT är första uttrycket för medvetet liv. Den djupt medvetlösas omedvetenhet känner vi, men pulsens slag underrättar oss om att livslågan ännu brinner, vilket visar att vi inte kräver medvetande hos det vi kallar liv.

Låt oss förstå att det finns andra former för livsyttningar än dem vi finner i det organiska livet. Det är inte materien i våra kroppar som uppehåller livet, det är högre kroppar som skänker liv åt dem. Det är inte så att dessa himlakroppar som susar genom rymden utgöres av död materia. De äger liv. Det finns ingenting som inte

äger liv. Det uppenbarar sig i det rörliga, det alstrande, det växande i vår omgivning, men i stenen lever möjligheten att nå vaket medvetande. Potensen till liv har funnits alltsedan dess tillblivelse, potensen till medvetet liv, liv i vaket tillstånd.

Man söker i laboratorierna efter förbindelseleden mellan död materia och levande, man söker den förmedlande länken mellan djur och människa, man finner den inte, därför att inga skarpa gränser är dragna i naturen, allt övergår i vartannat utan avbrott, går in i vartannat. Det nyskapade lever sida vid sida med sitt ursprung, och ingen kan säga vilket som är det primära, vilket som först utgått för att bilda nya former för fortsatt utveckling.

När kärlek till allt liv fyller forskaren, först då kommer han till klarhet. Då kan han i solsystemens mångfald se detsamma som han ser i sitt eget inre, pulserande liv i varje atom. Vi uppfattar så litet av det som omger oss, våra sinnen missleder, allt är uppbyggt av ande, av våra tankar, och de tillhör en värld, som vi endast långsamt förmår utforska.

Ovan det vi känner till ligger nya fält och när våra sinnen lärt att uppfatta subtilare världar, kan vi gå vidare. Det är en andevärld av reell tillvaro vi möter, ur den tar våra vintergator emot impulser för bildandet av det organiska livet, som i kraftströmmar av väldig verkan ledes att utvecklas i ett ständigt nyskapande.

Livet är skaparen och det skadade får liv ur Skaparens hand. Allt livet skänker ur sitt aldrig sinande förråd ny omväxling i det framväxande. Utan liv ingen tillvaro.

Det vi ser synes vara döda himlakroppar, som rusar i evigt enahanda rörelser likt mekaniska leksaker, som dragits upp för att roa. Men allt äger mening och mål och vi må få klarhet däri, om vi skall kunna framträda som mogna människor. Därtill fordras att vi glömmar oss själva. Objektiv betraktelse måste tillgripas, ty att bedöma allt ur egen begränsning ger oss inte svar på livets gåta. Finner vi det i en levande stjärnevärld, så vet vi att sanningen är en, att allt emanerar från en begynnelse i fullkomlig harmoni, som är livets princip, och universum själv äger denna harmoni. Balans är förutsättning för harmoni, i varje stund befinner sig den kosmiska världen i fullkomlig balans. I annat fall skulle allt sammanfalla så som snurran faller när jämvikten i rörelsen upphör. Rörelsen ger balans i universum, den uppehåller jämvikten. RÖRELSE ÄR LIV.

I tid och rum utvecklas materiella världar, alla ägande andliga världar inom sig och sträckande sig långt utanför gränserna likt den mänskliga kroppen med dess uppehållande själsliv. Utan liv ingen rörelse. Andevärlden förmedlar rörligt liv till varje himlakropp. Det organiska livet på varje sådan kropp uppehåller planetens liv. Dess medvetna liv utgöres av summan av allt organiskt liv på planeten. Denna samlade livskraft blir till ett eget självständigt medvetande hos denna kropp. I sig äger den själsliga och andliga kroppar, och medvetandet går som en underton av visshet att vara ett med alltet genom dessa kroppars förmedlande verkan.

Det är samma känsla som var och en av oss äger. Isolering skapar inte utveckling. Att leva i harmoni med det oss omgivande leder vidare, och klarhet om all sannings sanning finner vi, om vi erfår att samma liv som strömmar genom våra kroppar också uppehåller de himlakroppar, som vi studerar och längtar efter att få förklaring över.

Det skall tändas ljus över dessa frågor, visshet skall nås av varje öppet sinne, som i kärlek till alltet söker sanningen om alltets eviga VARA.

DE KOSMISKA STRÅLARNAS

De kosmiska strålarna, 7 till antalet, utövar sin påverkan över jorden och dess befolkning med växlande styrka och under olika långa tidsskeden, allt beroende på upp- och nedgående strömningar i naturen samt i det mänskliga psyket. Längre har vi levat under 6:e strålens påverkan, det är religionens stråle. Under dess välde är känslan för trosbekännelsens värde förhärskande, människor underställer sig lydigt dogmerna i den lära, hon blivit upptagen i eller frivilligt valt. Inga protester höjes. Så har kyrkan i stort sett fått råda över oss.

Nu har 7:e strålen givit sitt begynnande välde tillkänna över hela vår jord. Ceremoni och magi är utmärkande kännetecken för denna kraftstråle, och följden av dess påverkan har blivit att vi alltmer uttrycker oss i ceremoniella åthävor och finner symboler för vårt tänkande.

Den katolska kyrkan utmärker sig för mer ceremoniella handlingar i sin liturgi än den protestantiska. Luther tog bort det mesta av detta slag. Även om vi med hans gärning blev befriade från det mest skadegörande i läran, blev resultatet inte det önskvärda, ty i sin torra och fantasilösa iver sopade han bort mycket av det ursprungliga och värdefulla. Kanske är den nu på nytt uppträdande längtan efter det ceremoniella orsaken till att så många överger lutherdomen för katolisismen.

Det ligger emellertid en fara i en slentrianmässigt upprepad, likformad ritual, ty vanehandlingar avtrubbar det mottagande sinnet. Därför bör den ceremoniella utformningen av andaktslivet aldrig stagnera. Skönheten vid varje rithandling får inte eftersättas, ty det sköna höjer sinnet över vardagen och skänker hopp och förtröstan. Musikens toner ökar vibrationerna, rökelsedoften stämmer sinnet i harmoni. De rytmiska tongångarna samt stämningen vid allt sant gudstjänstfirande bör sammanklinga till en enhet.

Magi är det andra utmärkande kännetecknet på 7:e strålen. Magi är makt och makt över oss själva och över det oss omgivande må vi äga för att tillgodogöra oss de möjligheter vår nya livsstil syftar mot. Makt över oss själva betyder att i kärlek möta varje broder på vägen. I förmåga att tolka symbolens ~~er~~^{er} ligger makten. Det magiska har hittills förknippats med trolldom och svartkonst att utövas av vissa därtill utrustade. Den svarta magiens välde är orsaken till denna tolkning, den föreställningen skall vi arbetas bort, ty den svarta magiens dagar är slut. I ordet magi skall inte längre ligga något svärbegripligt, utan i skenet av upplysning övergå till sin rätta tolkning, som är MAKTT.

I ordet makt ligger behärskning av något inom eller utom oss, men sedan den svåra läxan lärts att makt får brukas först sedan det egna sinnet helt behärskats, får ordet en mera vidsträckt innebörd. Då framträder rätten att behärska, ty när herraväldet över det egna jaget är vunnet, är kärleken och visheten knutna till viljan och förmågan att rätt härska.

Vi förstår symbolens språk bättre sedan 7:e strålens påverkan på oss börjat förnimmas. Under den långa tid denna kraft varit oss förmenad har vi famlat i mörker och vår naturliga längtan efter symbolspråkets rikedom på växlingar har förnekats oss. Nu är tiden inne att vi på nytt får njuta dess överflöd, och värdefulla tillgångar i den livsform vi är på väg in i, kommer oss till del.

Så skall det ceremoniella i andaktens rituella utformning bli rådande i kommande dagar, och makten över sinnena - det är magi - skall handhas av därtill utvalda tempeltjänare, som vet att bruka sin uppgift som ett offer i all-livets tjänst, och i kärlek till medmänniskan aldrig överskrida den gräns visheten uppdragit.

DEN HELIGA GRALEN

Människosinnet förnimmar inte lika starkt som förr den förhöjda stämningen vid mötet med så kallade heliga ting. Känslan för relikier var i gamla tider utmärkande för kristenheten, tron på kraftverkan från det som ansågs ha varit i kontakt med heliga väsen. Det kan tyckas att fantasien där varit en verksam kraft, men människans föreställningar om det heligas överförande till den som berörde detta ting bottnade i tron på kraftutstrålningen som innebodde i ifrågavarande föremål.

Så var Riddarna av Runda Bordet under kung Arthurs tid mållösa av andakt och vördnad, när den heliga Gralen uppenbarades för dem, utstrålningen från Kalken erfors som närvaron av det upphöjt andliga.

Men människosinnets lättrördhet har avtrubbats, dagens människa påverkas inte på samma sätt som förr. Den materiella världen har trängt in och suddat ut stämningsbilderna, den krassa vardagen har tagit överhand. Men ceremoniens stråle, som nu har trätt i verksamhet bör övertyga oss om värdet av att känna denna upplyftning, som för oss i kontakt med högre världar. Gralen - Nattvardskalken är mottagaren av den nedströmmande gudomskraften, som sprides ut till all världens folk. Kristus avsåg vid instiftandet av den heliga Nattvarden att föra samman människoslaktet till en enhet under kristna lärans beskydd, med Nattvardskalken som bindande symbol. Den läran skulle gå ut över jorden och samla de tidigare religionerna under Gralen-Nattvardskalkens hägn och göra dem till ett i DEN UNIVERSELLA RELIGIONEN.

I dessa dagar skall detta ske. Det som då inte kunde slutföras, det skall nu bli verklighet. Gralen skall lära människorna att se klart, att förnimma den eviga tonen som ljuder genom världsåldrarna, förkunnande för alla Guds rikes närhet och viskande hemligheten om hur detta rike skall uppnås.

Gralen ersätter korset i vår nya tid, det som tjänat under mänsklighetens färd genom lägsta planet. Gralen stöter inte bort den förra symbolen, men korset skall hädanefter göras liksidigt som tecken på att det tjänat slut som plågoreskap. Gralen äger ingenting av dysterhet i sin bild, den är symbolen för ljus och genomlysande klarhet, vilket skall bli vårt nya plans kännemärke.

Livet är utveckling, det har vi erfarit i dessa dagar, där händelserna snabbt löper samman och för oss in i nya förbindelser. Utveckling är lycka för den som vet att ur händelserna dra fram det bestående, det positiva, som ger en klar bild av livets lag. Det är mönstret vi har att följa i vårt arbete och dess skönhet fyller oss med andakt. Det är vägen mot det evigas rike och den är ämnad för alla som vill följa den, ingen är utesluten från gemenskapen. Vägen belyses av den sol som inte går ner om aftonen och aldrig förlorar sin strålgans.

Med Gralen som symbol skall vi leva i det ljuset, bli till ett med det. Det är Vishetens ljus och Kärleken är dess andra komponent, som vi finner i andlig livskraft stråla ut från sitt upphov, den eviga Anden.